

apw

1960

BALANDIS

Nr. 4

eglutē

eglutė

vaikų laikraštėlis

TURINYS

	psl.
VELYKU LEGENDA —	
Laimutė Kalnytė	3
VELYKAICIĄI — St. Yla	5
PRIE GLĖBO EŽERO —	
Linvydas Inga	8
PAVASARIS SVETUR —	
Alė Bajoraitė	11
SENAS KATINAS — Jurgis Jankus	12
MISLĖS	15
VELYKU DOVANĖLĖ	16
ELENUTĖS ŠVENTĖ — N. Butkienė	18
ANTANUKAS KELIAUJA ..	22
ALGIS IR ALYTĖ	24
ŽAISKIME	25
TRUPUTĮ PAGALVOK	26
GALVOSŪKIŲ ATSAKYMAI	27
MŪSŲ KŪRYBA	29
PAS SKAITYTOJUS	30
ŠVENTĖS IR VARDINĖS —	
St. Yla ir A. Salys	32

BALANDIS

1960

LEIDŽIA

Lietuvių Kultūros Institutas

REDAGUOJA IR ADMINIS-
TRUOJA Nekaltai Pradėtosios
Marijos Seserys

Prenumeratas metams — \$4.00,
atskiras numeris 40 centų. Pini-
gus, užsakymus, adresų pakeiti-
mus ir raštus prašome siųsti ir
visais redakcijos ir administra-
cijos reikalais kreiptis:

“EGLUTĖ”,

Immaculate Conception Convent,
R. F. D. 2,
Putnam, Connecticut.

ILIUSTRACIJOS

Aldona Simutytė — psl. 1, 18,
21, 32.
P. Osmolskis — psl. 11, 13, 15.
Regina Ramanauskaitė — psl.
8, 9, 12.
Beatričė Kerbelienė — psl. 5-7.
Z. Degutis, — psl. 29.
Sesuo M. Veronika — psl. 16-17,
24.
Sveikinimas iš Lietuvos — psl. 3.

EGLUTĖ — THE LITTLE FIR.
Magazine for children. Publish-
ed monthly except July and
August, by the Lithuanian Cul-
tural Institute. Office of Pub-
lication, Immaculate Conception
Convent, R. F. D. 2, Putnam,
Connecticut. Subscription \$4.00
yearly. Single copy 40¢. Entered
as second class matter March
27, 1952, Putnam, Connecticut,
under the act of March 3, 1879.

Immaculata Press,
Putnam, Connecticut.

*visiems savo
skaitytojams,
bendradarbiams,
rėmėjams ir
platintojams
linki "Eglutė"*

VELYKŲ LEGENDA

Laimutė Kalnytė

Labai, labai seniai Florencijos mieste, Italijoje, gyveno karžygis vardu Raniero.

Tais laikais Florencija buvo didelis ir garsus miestas. Kiekvienas jautė garbę vadintis florentiniečiu ir stengėsi, kiek galėdamas, padaryti tą miestą geriausiu ir puikiausiu iš visų.

Raniero šiame mieste gyveno jau daugelį metų, kada jam atėjo mintis, kad jis nėra nieko ypatingo padaręs, parodyt savo meilę gimtajam miestui.

Jis girdėjo, kad tolimoj Jeruzalėj dega ypatinga žvakė Kristaus Karsto bažnyčioje, kuri pastatyta toj vietoj, kurioj Viešpats Jėzus buvo palaidotas.

— Žinau ką padarysiu! — galvojo Raniero. — Nuvyksių į Jeruzalę ir parsinešiu degančią žvakę, įžiebtą Kristaus Karsto bažnyčioje. Florencijos vyskupas ją galės padėti katedroje, o nuo jos uždegs kitas žvakes. Taip Florencija turės amžinąją ugnį, atneštą iš Šventosios Žemės.

Apsivilkęs žvilgančiais šarvais, Raniero iškeliaavo ilgon ir pavojingon kelionėn į Jeruzalę. Kelyje jis sutiko daug nuotykių, bet jo tikri vargai prasidėjo kelionėje į namus.

Kaip jis gali joti, kad jo žvakė neužgestų? Staiga šovė mintis: jis sėdės atbulas ir taip apsaugos mažąją liepsnelę nuo vėjo.

Pačioj kelionės pradžioj jį sustabdė plėšikų gauja.

“Imkit viską”, — maldavo Raniero, “ir arklių, ir šarvus, ir pinigų. Tik palikit man šitą degančią žvakę.”

Plėšikai sutiko. Dabar Raniero savo kelionę namo turėjo tęsti pėsčias. Jis nieko nebeturėjo, nei pinigų, nei šalmo, tik keli suplyšę skudurai dengė jo kūną. Bet jis turėjo savo degančią žvakę!

Bėgo diena po dienos. Pirmyn, vis pirmyn,ėjo karžygys, pakely elgetaudamas: kai viena žvakė baigdavo degti, jis prašydavo kitos ir ją uždegdavo nuo senosios liepsnos.

Kartą jis sustojo pailsėti. Žvakę jis pastatė tarp dviejų akmenų. Pavargęs, jis tuoj užmigo. Vidury nakties jį pažadino griaustinio garsas. Smarkiai lijo.

“Mano žvakę lietus užgesins!” — nusigando Raniero.

Jis nustebo, nes du maži paukščiukai skraidė aplink žvakę, savo sparnais saugodami ją nuo lietaus.

Pagaliau Raniero pasiekė savo gimtąjį Florencijos miestą. Bet ir čia jo sunkumai dar nepasibaigė. Kai kurie žmonės netikėjo, kad jo žvakės liepsna yra atnešta iš pačios Jeruzalės. Jie norėjo įrodyti.

Buvo Velykos. Raniero stovėjo katedroj su savo degančia žvake. Staiga baltas balandis įskrido per langą ir priskrido prie Raniero žvakės. Jis savo snapeliu pačiupo degantį knato galiuką ir, liepsnelę nunešęs prie altoriaus, uždegė storą velykinę žvakę.

Dabar visi tikėjo, kad žvakės liepsna buvo tikrai atnešta iš Šventosios Žemės ir stebėjosi Raniero drąsa ir karžygiškumu.

Velykaičiai

Nuotraukos

Beatričės
Kerbelienės

Žodžiai St. Ylos

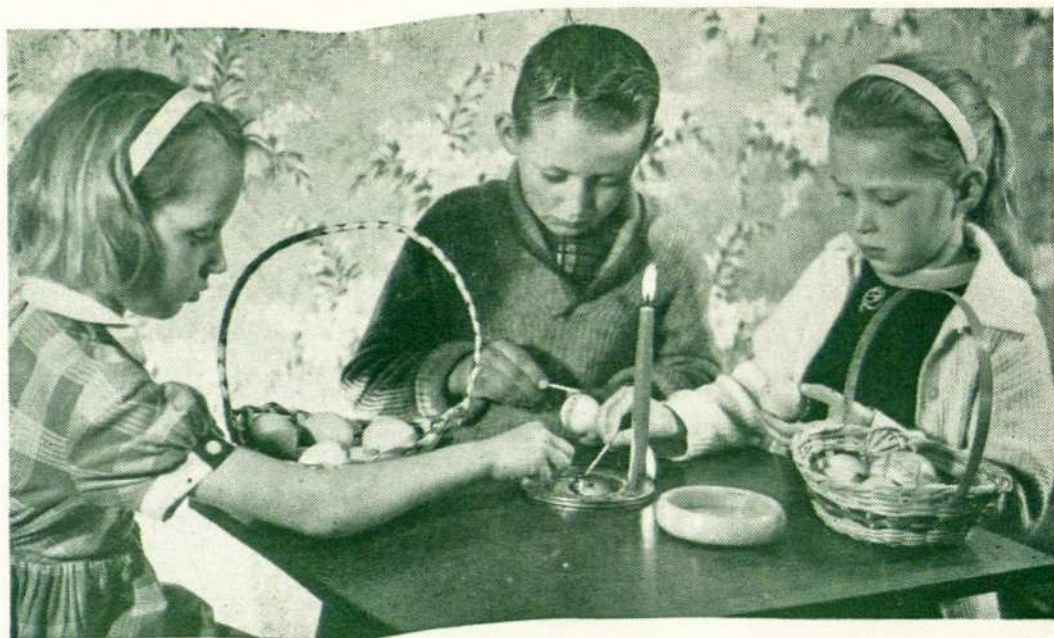
*Ligi švenčių, lig Velykų
Vos dienele mum beliko,
O jūs žinote, vaikučiai,
Kad Velykoms reik margučių.*

*Reikia, reikia, — tarė Vytė,
Algis laukia jau dažyti.
Ei, Dovile, ei, Ramune,
Bėkit greitai pas dėjūnę.*

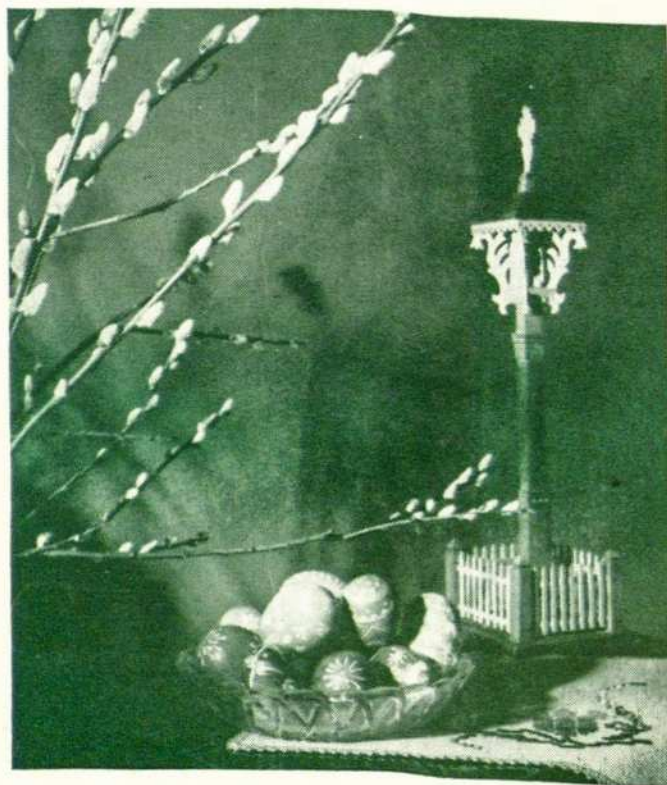
*Visą žiemą dėjo, dėjo,
O viščiukų neperėjo, —
Gal į krepšį, į šiaudinį
Duos parnešti mum kiaušinių.*

*Džiaugias Rama ir Dovilė,
Kad vištelė neapvylė, —
Davė šimtą baltutėlių,
Vos surinko, vos pakėlė.*

*Tai bus darbo lieti vašką
Po brūkšnelį ir po tašką,
Tik nelaukim, nežiūrėkim,
Žiebkim žvakę ir pradėkim!*

*Gražūs, gražūs bus kiaušiniai,
Jau nudažėm paskutiniį,
O dabar į puodą tvirtą
Reik sudėti ir išvirti.*

*O iš puodo prie dantukų,
Pabandysim tu-ku, tu-ku:
Kas tvirtesnis pažiūrėsime,
Kitą rytą ritinėsime.*

*Kitą rytą mūsų Algis,
Velykaičių prisivalgęs,
Sako Vytei: Bus rungtynės, —
Tokie papročiai tėvynės!*

*Tu, Dovile, man padėsi,
Gero vėjo palinkėsi,
Jei laimėsime gerą skaičių,
Tau aš duosiu velykaičių.*

*O Ramunę kviečia Vytė
Savo pusei palaikyti
Ir už talką, už laimikį
Duos margutį, o ne plikį.*

*Tu-ku, tu-ku! — Vytė bando,
Algis juokias, kraipo žandą.
Pokšt! susprogo, sutratėjo —
Algis Vytei pralaimėjo.*

*Visą rytą ritinėjo,
Algis dešimtį laimėjo,
O Vytukas penketuką,
Nes kiti pro šalį spruko.*

*Ramunėlė tarė Vytei:
Aš norėčiau pamatyti,
Kur padėjai baltą tvirtą,
Mano vakar tau išvirtą.*

*Tvirtas, tvirtas — nebijoki!
Ir aš vieną turiu tokį, —
Pabandykim! — tarė Algis,
Nuo rungtynių nepavargęs.*

PRIE GLĖBO EŽERO

Linvydas Inga

Ginto pilaitė atrodė labai dailiai. Stovėjo ant kalniuko, supilto iš smėlio. Buvo apvesta medinių rąstų tvorele. Viduje to kiemo buvo pastatyti keli namukai ir kunigaikščio rūmai. Nuo pilaitės buvo praveistas kelelis. Jis leidosi pakalnėn prie ežero. Gintas labai gerai jį padarė iš melsvo blizgančio popieriaus. Atrodė, kaip tikras Glėbo ežeras. Ežerą ir pilį apstatė medukais. Medukus išsikirpo iš storo melsvo popieriaus ir juos sukaišiojo į smėlį.

— Kur dabar statysime jautukus? — paklausė manęs Gintas; jis buvo juos nusipirkęs krautuvėje. — Tėte, tu juk sakei, kad prie Varniaus pilies Nedingė ganė kaimenę?

— Taip, sakiau. Toji belaisvė buvo dailesnė už Varniaus dukras, tai ją išvarė galvijų ganyti.

— Tai kur juos ganė?

— Gi toje vietoje, kur mudu padarėme Glėbo ežerą. Sako, to ežero tada nebuvo.

— Tai kada jis atsirado, tėtuk?

— O, ežerai atsirado labai seniai. Dar tuo laiku, kai lietuviai prie Merkio negyveno. Visas kraštas buvo apklotas ledu. Paskui pasidarė šilčiau. Ledai tirpo. Vanduo subėgo į daubas. Apaugo mišku. Taip atsirado gražieji Lietuvos ežerai.

— Bet, tėtuk! Jei nebuvo Glėbo ežero, tai nebuvo nė Varniaus pilies. Jis gi negalėjo ant ledo pilies statyti?

— Gudrus tu, Ginteli, — paplojau jam per pečius. — Gerai galvoji. Ežeras turėjo anksčiau atsirasti už Varniaus pilį. Pilis lietuviai statydino prie ežerų ir upių.

— Bet tu, tėtuk, sakei, kad pilis buvo, o ežero nebuvo.

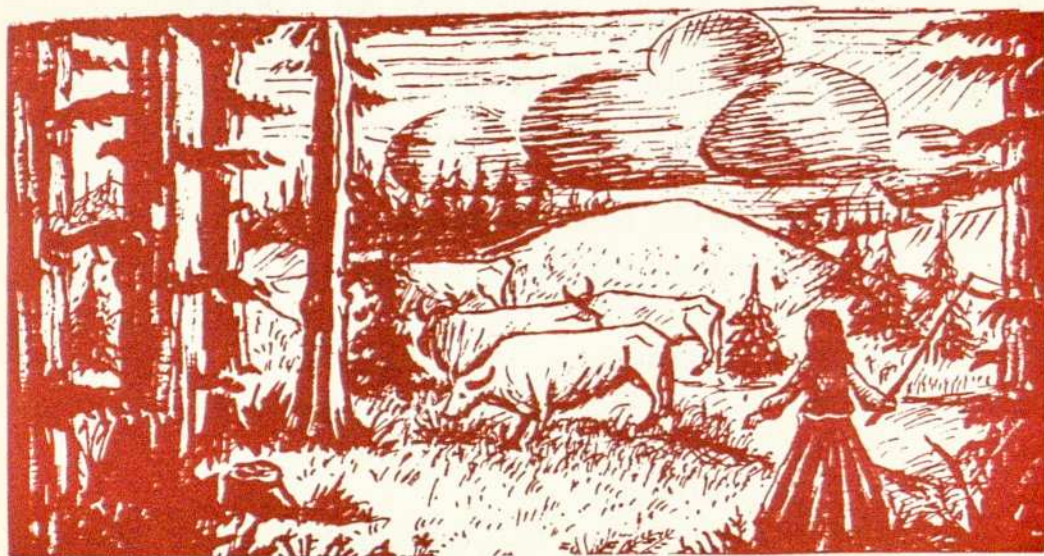
— Seni padavimai taip sako. Žmonės kitados sumanydavo visokių padavimų apie pilis, miestus, ežerus, upes. Yra padavimas ir apie Glėbo ežerą. Žinoma, tai pramanytas pasakojimas.

— Aš, tėtuk, labai mėgstu tokius pasakojimus.

— Gerai, papasakosiu. Statyk, štai, čia netoli ežero jautukas. O čia, prie to kelmelio, padėk lėlytę. Ar turi?

— Ne. Gilė neduoda.

— Tai pavadink čia Gilelę. Tegu ir ji pamato, pasiklausos. Ji jau supranta pasakas.

Kai abudu atbildėjo, Gilės lėlytę gražiai pastatėme tarp medukų ir jautukų. Ji buvo labai patenkinta.

— Žiūrėkit, mano Balbutė gano.

— Sakyk, Barbutė, — sudraudė sesytę Gintas. — O dabar ji nėra nei Barbutė. Dabar ji Nedingė. Tu nežinai. Kunigaikštytė. Ją pagrobė. Va, taip...

Gintas taip tvirtai suėmė Gilę į glėbį, kad mergytė net sucypė.

— Palaukit, vaikai. Sėskite čia ramiai prie pilies. Klausykite. Toje Varniaus pilyje keliamos vaišės. Labai daug suvažiavę svečių. Kunigaikštis Varnius savo dukrom gražuolėm vestuves kelia. Visas tris išleidžia iš karto už tolimų kunigaikščių, tolimon šalin. Jos ilgai savo namų nematys. O gal ir niekada nebeparvažiuos.

— Aš nenoriu toli važiuoti, — pasiraivė Gilė.

— Tavęs niekas ir neveža. Tu tylėk! — bakstelėjo Gintas sesutę.

— Palauk, tu jos neliesk! — perspėjau Gintą. — Eikš, Gilele, ant mano kelių. Klausyk! Kai toje pilyje kėlė vestuves, Nedingė ganė jaučius ir raudėjo, kad negali vaišėse būti. Jai buvo labai graudu. Staiga pamatė, kad užaina debes. Toks didelis, didelis, su griausmu, su lietumi.

Gilė stipriai prie manęs prisiglaudė.

— Tu, Gilele, nebijok. Aš tave laikau, ir mudu po stogu. Nedingė buvo miške. Ji skubiai ginė jaučius pilin. Vienas, pats didžiausias, rambus jautis, vis atsilikdavo, vilkosi iš paskos.

— Aš jam būčiau stipriai surėžęs, — įsiterpė Gintas.

— Nedingė taip ir padarė. Ji dar šūktelėjo: "Glėbai, greičiau!" Mat, toks buvo to jaučio vardas. "Glėbai, greičiau!" Ir žinote, vaikai, kas pasidarė?

— Kas, tėtuk? — Gintas išplėtė akis.

— Nedingė išpėjo to debesies vardą.

— Tai kas pasidarė?

— Seni žmonės sako: kas išpėdavo didelio, tamsaus debesies vardą, tai jis visas krisdavo žemėn ir virsdavo ežeru. Ar dabar, Gintai, supranti, kaip Glėbo ežeras atsiradęs?

— Suprantu, tėtuk. Tai tik toks žmonių pasakojimas.

— Bet Varėnos žmonės dar pasakojo, kad tasai ežeras paskandinęs Varniaus pilį su visais rūmais ir svečiais. Tai buvusi Dievo bausmė.

— Ar Dievas vaikus lupa? — pasiteiravo akeles pašačius Gilė.

PAVASARIS SVETUR

Alė Bajoraitė, Čikaga

Kai pavasarį auksinį
Medžiai skleidžia lapelius,
Aš prisimenu tėvynę
Ir tėvelių namelius.

Žydi tėviškėj žibutės
Ir purienos juokias jau,
Sprogsta obelių šakutės,
Bet aš jų nebematau.

Nėr svetur visai žibučių
Ir purienų neradau.
Ilgis jų mano širdužė
Čia gegužės vakarais.

— Tu nieko nežinai! — užriko Gintas. — Dievas rykštės neturi. Jis dvasia. Seselė mums taip sakė mokykloje. Bet už ką, tėtuk, Dievas nubaudė Varnių?

— Ogi už tai, kad jis puotavo ir nėjo ginti savo krašto, kai priešai puolė. Buvo išjojęs kariauti tikrai jauniausias sūnus Glūkas.

— Ar tas, kuris norėjo vesti Nedingę?

— Taip. Tas pats.

— Tai Nedingė irgi paskendo?

— Ne, Gintai, ji liko... Ji bėgo... Bet, klausyk, ar ne mama mus šaukia. Tur būt, laikas vakarieniauti. Eime, vaikai! Palikime čia Nedingę prie Glėbo ežero. Kitą kartą papasakosiu, kas su ja ir Glūku atsitiko. Eime!

(Tęsinys iš vasario numerio)

2. RŪKAS

Tekina prabėgo vasara. Į daržinės subėgo kvepiantis šienas, sunkiom varpom pėdus nusvėrę rugiai, vašku nugeltonavę kviečiai ir smagiai šiugždantis vasarojus.

Per vasarą ir Rimutis bėgiodamas apie visus darbus paaugo ir pagudrėjo, bet su senuoju katinu nesiskyrė.

Pamėgo katiną ir visa šeimyna. Kiekviena proga jam ir geresnį kąsni pasukdavo, tik niekas nenorėjo tikėti nė vienu žodžiu, ką jis pasakodavo Rimučiu. O pasakodavo jis daug apie senovės žmones, apie karus ir visokius kitokius atsitikimus, apie kuriuos jokiose knygose nė žodžio nėra parašyta.

Jeigu tuos visus jo pasakojimus norėčiau jums perpasakoti, pasidarytų daug didelių knygų, kurias beskaitydami ir pasentumėte, bet vis gal netikėtumėte, kad tikras katinas galėtų tą viską žinoti.

Papasakosiu jums tik tą vieną pasakojimą, kurį reikia pradėti nuo to ryto, kai buvo didelis rūkas.

Iš vakaro Rimučiu buvo smagiausia diena. Parvežė kuliamają mašiną, užė, vertė šiaudus per dieną, pylė grūdus, kaip ikrą į maišus, klėtyje aruodai pilnėjo, kluone šiaudų kūgiai viršum stogų augo. Trisdešimt žmonių dirbo ir Rimutis turėjo paskui visus paspėti.

Paskum vakare visi valgė, šoko ir dainavo. Rimutis irgi valgė ir dainavo, tiktai šokti su mergaite nedrįso, tai priemenėj pasislėpęs su senu katinu sukosi. Ir gerai ėjo. Ir katinas sakė, kad gerai eina. Ir šokdamas pasakojo, kaip per Didžiojo Kunigaikščio Kęstučio vestuves parsivedė iš miško vilką, nugirdė midum ir išsivedė į vidurį aslos šokti.

Bet kaip buvo toliau tam vilkui ir kaip pasibaigė kūlimo talka ir pats Rimutis nežinojo. Tik mama pasakojo, kad visiems talkininkams išsiskirsčius, radusi jį priemenėj už kabilo, katiną apsikabinusį, bemiegantį.

Taip sakė motina, bet Rimutis pabudo savo lovoj ir atsikėlęs pamatė tokį rūką, kokio savo gyvenime nebuvo matęs. Žiūrėjo pro langą ir nematė nei darželio tvoros, nei sodo. Ir miego dar taip norėjosi. Akys merkėsi, kaip medum pateptos, bet į mokyklą eiti reikėjo.

— Ar nepaklysi? — paklausė motina. — Gal reikia ligi vieškelio palydėti?

— Ar jau, mama! Imsiu ir paklysiu savo lauke.

Užsimetė knygų kuprinėlę ant pečių, paglostė gale stalo ant suolo besnaudžiantį katiną.

— Žiūrėk, namie būk geras, — pasakė, — ir neužmiršk manęs galulaukėj pasitikti.

Atsisveikino su mama ir išėjo.

Rūkas buvo didelis ir drėgnas, bet oras šiltas. Į priekį galėjai matyti gal tik kokius penkis žingsnius. Ir kiemo vartus tepamatė, kai beveik su ranka pasiekė. Užkėlęs juos praėjo galiuką, atsisuko ir nieko nebematė. Į visas puses buvo tik pilka ir pilka. Tik po kojų kelutis buvo aiškiai matyti.

Praėjo kelių ligi tiltelio, persoko per griovį ir takučiu pasuko tiesiai per ganyklas. Išėiti į vieškelį Rimučiuui buvo vieni juokai. Tiek sykių čia vaikščioti: kojos ir vienos pataikytų.

Takutis bėgo kartais pasukdamas tai į vieną pusę, tai į kitą. Ir rūkas buvo toks tylus ir tankus. Niekur nebuvo girdėti jokio garso, lyg būtų po pienuota stikline pavožtas. Katinas pasakojo, kad toks didelis rūkas buvo prieš maro metus. Užėjo ir stovėjo tris savaites, kol žmonės ėmė mirti. Ir buvo toks tirštas, kad katinas pats savo uodegos negalėdavęs matyti.

Rimutis krūptelėjo: o gal ir dabar maras su tuo rūku eina. Jis ištiesė ranką, bet pirštus aiškiai matė. Net ir panagė viena buvo matyti juoda. Jis išsiėmė peiliuką ir eidamas išsivalė pajuodusią panagę, perbėgo ir visas kitas. Pirmiau tik mokytojas nemėgo nešvarių panagių, dabar ir jam pačiam ėmė darytis sunkiau jas pakęsti. Įsidėjo peiliuką ir vėl ištiesė abi rankas. Nagai buvo švarūs, tik ten toliau už pirštų rūke dūlavo kažinkas tamsus, lyg didelio namo siena. Rimutis stabtelėjo: pakeliui į vieškelį jokių namų nebuvo.

Paėjo dar kelis žingsnius ir prieš akis išlindo didelės, sunkios, nusvirusios eglių šakos. Ant šakų kabojo dideli rasos lašai. Rimutis paėmė šaką už galo, timpterėjo ir lašai pu-pu-pu-pu — pabiro žemėn. Po šakomis augo didelis baravykas. Rimutis išrovė ir pagalvojo nusinešti į mokyklą ir tik po to pamėgino atspėti, kur jis galėtų būti. Paėjo į kairę, vis tos pačios eglės, paėjo į dešinę, vis tos pačios, tik dar didesnės. Viršūnės į rūką įaugusios. Rodos, jei pradėtųm lipti į patį dangų įliptum. Tokio didelio miško niekur apylinkėje Rimutis nežinojo.

Kelis akimirksnius pastovėjęs pasuko atgal. Galvojo sugrįžti ligi kelučio ir kelučiu išeiti į vieškelį.

Ir žingsnį pagreitino, kad nepasivėlintų į mokyklą.

Takutis bėgo šalia dirvos, pasuko į kairę per minkštą drėgną pievą. Dar po valandėlės kairėj pusėj atsivėrė didelis juodas plotas vandens. Rimutis atsargiai priėjo prie krašto. Vanduo atrodė gilus, gilus, gal visiškai be dugno. Ant pat vandens viršaus gulėjo rūkas, kaip dūmai. Ir Rimučiu dingtelėjo galvon, kad jų pačių galulaukėj atsivėrė duobė, paleido iš žemės vidurių rūką ir užtvindė juo visus laukus. O gal iš jo ir vėl tikras maras ateis. Jeigu viso kaimo vyrai suėitų, gal užverstų tą duobę, pakilęs vėjas išnešiotų rūką ir maro nebebūtų.

Jis greitai pasuko nuo juodo vandens ir greitai ėmė skubėti tiesiai per lauką namo, pasakyti, kas jų galulaukėj atsitiko.

Jis bėgo, skubino. Bėgti buvo sunku. Žemė kažin kaip kilo augštytyn ir bėgti darėsi vis sunkiau. Pagaliau žemė nustojo lipti augštytyn, priešais pasirodė tamsus šešėlis. Rimutis atsiduso lengviau. Jis namie! Pagaliau — namie!

Žengė dar porą žingsnių ir atsidūrė prie didelio akmens. Didelio ir niekur niekada nematyto.

Buvo visas uždusęs, pavargęs ir nebežinojo kur eit. Tikrai buvo paklydęs, o gal ir kažin kur nuklydęs. Kad nors tas rūkas prasisklaidytų, gal rastų ko nors kelio paklausti.

Valandėlę pastovėjo. Kojose buvo silpna. Susirietė šalia akmens pasilsėti ir pajuto kažin ką švelnu po ranka.

Iš karto krūptelėjo ir pašoko, paskum pažiūrėjo.

Šalia tupėjo katinas, žiūrėjo tiesiai į akis ir krutino ūsą, lyg norėdamas pasakyti:

— Tai va, vyruti, ėmei ir savo paties lauke paklydai.

— Katuk, kur aš? — paklausė.

Katinas patrynė galvą į vaiko alkūnę, — paskum pasakė:

— O, čia ilga istorija.

— Kokia čia istorija. Čia tik tas rūkas. Kad ne jis, seniai būčiau buvęs mokykloj. O dabar gali vėl maras prasidėti. Tenai mačiau didelę duobę pilną vandens, ir iš jos tas rūkas eina.

— Ne, ne, nebijok. Vėjas pakils, rūkas išsisklaidys ir tu pamatysi, kad niekur nenuklydai, — suramino Katinas. — Ir dėl maro nebijok. Jis ateina jūsų kraštui, bet ne toks, kaip buvo senovėje ir ne iš to rūko, bet iš kitokio, kuriam tu suprasti dar per mažas, o dabar atsiremki patogiai į tą seną, seną akmenį ir klausyk...

Katinas atsigulė ant pilvo, pasidėjo snukutį ant Rimučio kojos ir pradėjo pasakoti.

(Bus daugiau)

MISLĖS

Atlėkė paukštis be sparnų, nutūpė į medį be šakų, atėjo boba be dantų, prarijo paukštį be sparnų.

Dieną kaulus nešioja, naktį žiopso.

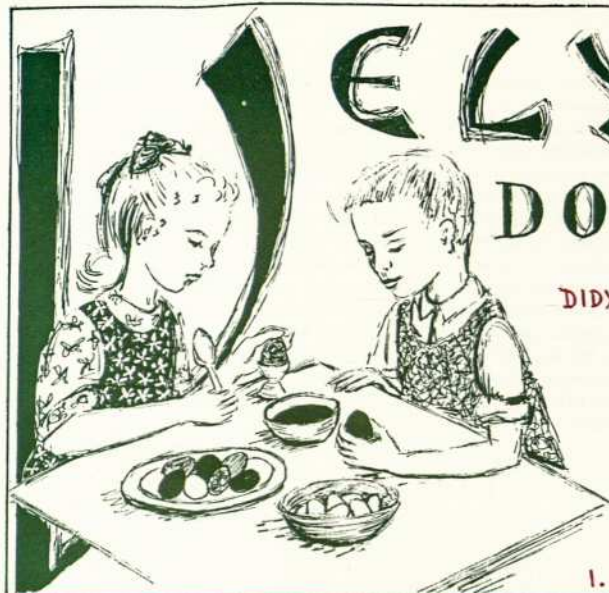
Juods kalpoks, vyno smoks, akmeninė širdis.

Septynios mylios tilto, gale tilo lelija, kai ta lelija pražydės, visas pasaulis užgiedos.

Kai jauna buvau, kaip rožė žydėjau, kai pasenau, akis įgijau, pro tas akis ir pati išlindau.

VELYKŲ DOVANĖLĖ.

DIDYSIS ŠEŠTADIENIS.

1.

Bažnyčioje buvo daug žmonių. Truputį pasimeldę ir juodu pastatė savo pintinėle šalia kitų ir laukė ateinant kunigo. Tuo tarpu į bažnyčią įėjo vargingas berniukas su mažute pintinėle, kurioje tebuvo mažutis sūrelis ir kampelis juodos duonos.

— Lineli, atiduokim tam neturtingam berniukui savo pyragėlius ir po tris margučius.

— Ir aš taip norėjau sakyti. Kai pašventins, tai išėję iš bažnyčios atiduosim.

3.

Pintinėle pilnėjo.
Linai su Kristute

rinko pačius gražiausius margučius.

Čius ir skaniausius pyragėlius, o mamytė dėjo juos į pintinėle.

2.

Po šventinimo apeigų juodu pirmi išbėgo iš bažnyčios. Netrukus išėjo ir neturtingasis berniukas. Kristutė sudėjo į jo pintinėle visus savo pyragėlius ir šešis margučius.

— Čia tau dovanėlių Velykoms. Berniukas jiems padėjo ir skubiai nubėgo.

Linai su Kristute lengvai nešė pustusę pintinėle. Jų širdelėse buvo taip lengva, gerai ir smagu. Su kiekvienu žingsniu jų džiaugsmas augo ir didejo.

Dabar jie suprato, kad laimingesnis dalykas duoti, negu gauti, nes duodami jie irgi gavo Velykų dovanėlę — gilų širdies džiaugsmą.

4.

ELENUTĖS ŠVENTĖ

N. Butkienė

Elenutė nekantriai laukė savo vardinių. Mamytė jai sakė, kad ji galės pareikšti savo pageidavimus, kaip norėtų tą dieną švęsti, net galinti sudaryti sąrašą valgių, kuriuos norėtų gauti pietums. Ypač Elenutė džiaugėsi, kad jos vardinės bus sekmadienį, kada vaikai neina į mokyklą, o suaugę į darbą.

Elenutė vis negalėjo nusistatyti, kuriuo būdu atšvęsti savo vardinės: ar į namus pakviesti svečius, ar pačiai aplankyti drauges, o gal geriau nueiti su mamyte pasivaikščioti muziejaus sodely, kur visada sekmadieniais po piet susirenka daug vaikų žaisti.

— Jei aš pakviesiu pas save svečių, — galvojo Elenutė, — tai mamytė tuoj mane perspės:

— Elenute, neužmiršk, kad tu esi šiandien šeimininkė, tai turi būti maloni ir mandagi su svečiais.

Ji tuoj prisiminė ir paskutinį sekmadienį, kada savo mamytės buvo išbarta:

— Elenute, — tada pasakė mamytė, — “juk tu žinai, kad tu turi būti visada mandagi šeimininkė. Kodėl tu užmynei Vyteniui taip smarkiai koją, kad vargšas net apsiverkė?”

— Kadangi jis mane supykino. Tau jis labai mandagiai pasakė: “Labą dieną, ponija”, ir net sudaužė kojomis,

kaip kareivis, o iš manęs jis tik pasijuokė: “Na, Elenuk-balionuk, ką tu šiandien berisdama pastumsi?” Tai aš ir užmyniau jam koją.

Elenutė buvo nedidelio ūgio, trupučiuką storulė, ir kada ji sukasi, atrodo apskrita, kaip tikras balionukas.

— Aš tikrai vardinėms gausiu dovanų, — toliau galvojo Elenutė. — Tik gaila, kad mamytė perspėjo mane, kad negalima svečiams pasakyti ką jie dovanotų. Jų dovanos turi būti man maloni staigmena. Ir aš būtinai turiu kiekvienam už jo davaną mandagiai padėkoti, nors man jo dovana nepatinka.

Tėvelis išvažiavęs tarnybos reikalais ir gal nespės sugrįžti sekmadienį? Bet jis pažadėjo, jei nespės, atsiųsti dovaną paštu. Tur būt jis atsiųs man naują lėlę. Jis žino, kad aš taip jos noriu.

Elenutė nekantriai skaičiavo kasdieną kiek dar dienų lieka iki jos vardinių. Ji jau susitarė su mama, kad vardinės švės namie, — pasikvies svečių.

— Ot, kiek dovanų gausiu, — džiaugsmingai galvojo Elenutė ir iš to džiaugsmo pradėjo suktis po kambarį.

Besisukant Elenutės žvilgsnis krito ant laikrodžio, kuris stovėjo ant tėvelio rašomojo stalo. Elenutės tėvas buvo mėgėjas rinkti retus laikrodžius. Ir tas, kuris stovėjo ant stalo po stikline kepuraite, rodė ne tik valandas, minutes ir sekundes, bet ir dieną, mėnesį bei metus.

Elenutė nusprendė pagreitinti laiką pasukdama laikrodį kelioms dienoms pirmyn, kad greičiau sulauktų savo šventės.

Stalas buvo Elenutei per aukštas, kad ji galėtų pasiekti laikrodį. Ji pasistatė kėdę ir užlipus nukėlė stiklinę kepuraitę nuo laikrodžio, padėjo ją šalin ir, paėmus laikrodį abiem rankom mėgino pasukti rodyklę, rodančią dienas. Bet, deja, rodyklė nepajudėjo iš vietos. Elenutė dar labiau pasitempė ir... staiga

— Tarkšt!

Laikrodis netyčia išslydo iš rankų. Elenutė norėjo dar

jį pagriebti ir alkūne pastūmė stiklinę kepuraitę, kuri puolė ant grindų.

— Dzink, dzink! — suskambėjo stiklas ir subyrėjo į tūkstantį mažų gabaliukų.

Pati Elenutė iš išgąščio neišlaikė lygsvaros ir “Plumpt!”, ant grindų.

— Gelbėkit! Gelbėkit! — ne savo balsu pradėjo rėkti Elenutė.

Tuoju atskubėjo mama ir panelė Elžbieta, jų namuose gyvenanti studentė.

Jos neturėjo laiko klausti Elenutės kas atsitiko. Tik skubėjo gelbėti Elenutę nuo stiklo gabaliukų, kurie nu-draskė Elenutės odą iki kraujo.

— Gerai, kad nė vienas iš jų nepakliuvo Elenutei į akį, — pasakė panelė Elžbieta.

Su apvyniotomis žaizdomis Elenutė buvo paguldyta į lovą pasilsėti.

— Kas bus, jei mano žaizdos nepasveiks ligi mano vardinių? — liūdnai galvojo Elenutė.

Staiga Elenutė pamatė pro langą, kad pašto mašina sustojo prie jų namų. Paštininkas, išlipęs iš jos, su dėžute rankoje skubėjo prie jų durų.

— Panele Elžbieta! Panele Elžbieta! — pašaukė Elenutė studentę. — Mamytės nėra namie. Prašau greičiau atidaryti duris. Man tėvelis atsiuntė paštą lėlę.

Kada panelė Elžbieta atnešė į Elenutės kambarį dėžutę, Elenutė, pašokus iš lovos, jos paprašė:

— Panele Elžbieta, atidarykite greičiau dėžutę. Prašau, prašau!

— Ne, Elenute. Aš nenoriu atidarinėti svetimo daikto. Tavo mamytė greit sugrįš ir ji pati atidarys.

Studentė Elžbieta padėjo dėžutę ant stalo ir išėjo iš kambario.

— Aš pati esu tos dėžutės šeimininkė, — nutarė Elenutė. Tą lėlę tėvelis man atsiuntė.

Ji paėmė dėžutę ir nuėjo su ja į virtuvę jieskoti įrankio dėžutei atidaryti.

Iėjus į virtuvę Elenutė pamatė ant stalo kitą kartoninę dėžutę. Ją atidarius Elenutė suriko:

— O, Dievulėli, mano, koks gražus šokoladinis pyragas. Jis baltu kremu apteptas, o ant jo šokoladinis užrašas: „Linksmų Vardinių!”

— Kas galėjo man tokį gražų pyragą atsiųsti? Greičiausia jį mamytė nupirko. Reikia paragauti. — Paėmusi peilį Elenutė nupiovė gabalą pyrago.

— O, koks skanus, koks skanus! Gaila juo bus vaišinti svečius. Geriau aš pati jį suvalgysiu. Juk tai mano pyragas.

Taip galvodama Elenutė suvalgė pusę pyrago. Dabar tik ji prisiminė dėžutę su lėle. Ji pradėjo su dideliu sunkumu piauti dėžutę, kol pagaliau per padarytą skylutę jai pavyko pačiupti lėlės ranką. Su visa jėga Elenutė pradėjo traukti lėlės rankutę.

— Pimpt — ir lėlės rankutė iššoko iš dėžutės ant grindų, o peilis su visa dėžute išpuolė iš Elenutės rankų.

Persigandusi Elenutė norėjo viską pakelti, bet vos tik pasilenkė, jai iš karto pasidarė blogai.

— O, mamyte, mamyte, kaip man bloga!

Tuo metu mamytė grįžo namo. Ji tuoj atbėgo į virtuvę. Pamačius Elenutės murziną nuo pyrago suknytę ir tuščią pyrago dėžutę, iš karto suprato kas atsitiko.

Atbėgo ir panelė Elžbieta. Ši surado ant grindų lėlės rankutę ir ja mosuodama pasakė:

— Vargšė lėlytė sveikina tave!

— Nebenoriu aš švęsti, ūkuu, ūkuu, — verkė Elenutė.

LAKŠTINGALŲ TĖVYNĖ

Apkeliavę Indiją Antanukas ir visi broliai skautai iš Bombėjos uosto išplaukė Arabų jūra į Persiją. Iš Bushiro jie pasiekė Isfahaną, kuris yra pačiame Persijos vidury.

— Šis miestas daug kuo garsus, — pasakojo jaunesniems broliams Paulius. — Jame rasime mėlynais bokštais ir kupolomis pasipuošusius mahometonų maldos namus — šventyklas, rožių darželius, sodus ir gėlių laukus. Bet įdomiausia, jog Isfahanas yra lakštingalų tėvynė!

— Lakštingalų? — nustebo Antanukas. — Bet mamytė man vis sakydavo, kad jos gyvena Lietuvoje, o čia juk Persija?

— Taip, Antanuk, Lietuvoje jų yra. Lakštingalos vasarai ten nuskrenda, bet čia praleidžia visą žiemą.

Vaikai nekantriai laukė pasiekti tą nuostabų miestą. Ir neveltui. Juk pats pavasaris — miestas beveik paslėptas žieduose. Šiuo metų laiku čia lakštingalų tūkstančiai. Jos suka savo lizdelius medžiuose ir krūmuose, o naktį savo visą širdį išlieja giesmėje.

“Pirmiausia Isfahane mes aplankėme lakštingalų krautuvę”, rašė Antanukas laiške į namus. “Ėjome į turgų: čia gatvėje pardavinėjo įvairias šilko medžiagas, skaras, kilimus ir varpelius kupranugariams. Pagaliau pasiekėme ir krautuvę. Čia narvelių eilių eilės, o juose maži ir beveik negražūs paukšteliai. Jų galvelės ir sparneliai rau-

donai rudi, o krūtinėlės pilkos. Aš buvau daug gražesnių paukščių matęs mūsų kieme, negu šie, o bet jų daina — tai nepaprasta. Dabar, mamyte, ir aš galėsiu pasakyti, kad mačiau ir girdėjau lakštingalą. Toj krautuvėj jų buvo visas šimtas. Lakštingalos atrodė tokios nusiminusios savo nelaisvėje. Savininkas sakė, kad kai kurios tik vakar buvo sugautos.

Viena lakštingala kainuoja mažiau negu mano kanarėlė, Pukis. Jonukas nutarė nusipirkti vieną ir išleisti į laisvę pačiame gražiausiame miesto sode. Aš galvojau nupirkti mamai kilimuką, bet nutariau ir aš lakštingalas bent kelias išlaisvinti. Taigi, taip ir buvo, mieli tėveliai. Mes visi nupirkom visą šimtą lakštingalų. O savininkas, kad nustebo, tai nustebo! Ir apsidžiaugė. Mes ėjome apsikrovę narveliais, o žmonės žiūrėjo į mus, kaip keistuolius. Per savo

pirkinius vos begalėjome matyti, kur ėjome. Priėję gražų, gražų sodą pradėjome atidarinėti narvelius. Į dangų kilo pulkai lakštingalų į laisvę, į dangaus platybes. Žmonės apstojo mus ir stebėjosi jiems nesuprantamu mūsų elgesiu. Bet mums buvo taip gera ir linksma.

Vakare ilgai klausiau kaip suokė lakštingalos ir galvojau gal vienas iš tų nepaprasto balso paukštelių, kuriuos išlaisvinome, nuskris ir Lietuvon, pasveikins nuo jūsų, mieli tėveliai, ir manęs. Sakykite, ar nebūtų puiku?

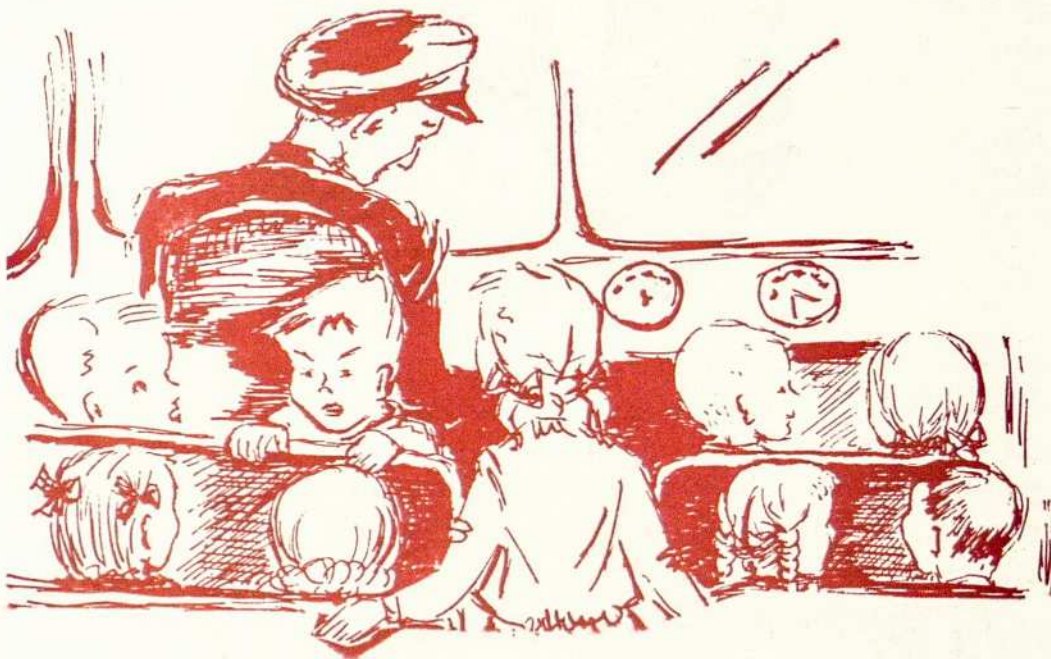
Labanakt šiam kartui!

ALGIS IR ALYTĖ

Iš mokyklos visą būrį
Lydi linksmas klegesys.
Štai, šis — pirmas būti turi
Niekas jo nesulaikys.

— Ei, drauguži, nesigrūski,
Būk nors kartą mandagus;
Juk suspėsi pats įlipti;
O pirma praleisk draugus.

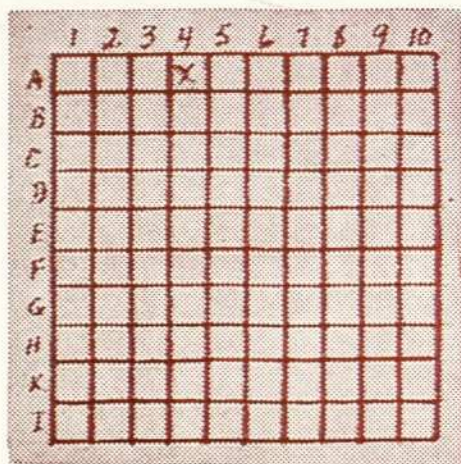
Ir autobusan įlipęs
Sėsk gražiai, kur bus vieta.
Ne su šoferiu kalbėki,
Bet su sėdinčiu greta.

Pažiūrėk, kaip moka Algis
Visad elgtis mandagiai,
Jis linksmi Alytę kalbins,
O jei ne, sėdės ramiai.

Ž A I S K I M E !

LAIVŲ SKANDINIMAS

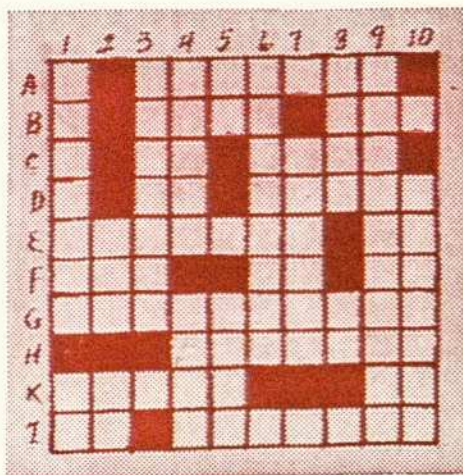
Žaidžiama dviese. Kiekvienas nusipaišo du kvadratus, kaip paveikslėlyky. Užjuodinti langučiai yra laivai. Keturių langučių laivas yra keturlaivis, trijų — trilaivis ir t.t. Abu žaidėjai nusipaišo tiek pat laivų: vieną keturlaivį, du trilaivius, tris dvi-laivius ir keturis vienlaivius. Laivus galima išdėstyti įvairiai, tik svarbu, kad tarp laivų būtų bent vieno langučio tarpas. (Žaidėjai nerodo vienas kitam savo laivų.) Žaidėjai pakaitomis šaudo laivus. Pav. pirmas sako: A—4-tas, antrasis žaidėjas atsako “tuščias”. Pirmasis žaidėjas pažymi “x” savo tuščiame kvadrato. Jeigu iššaukia langelį, kuriame yra laivas, tai antrasis sa-

ko “pataikei”, ir pasako į kokį laivą. Jei tai būtų vienlaivis, tada antrasis sako “nuskendo”. Jei laivas yra iš kelių langelių, tai priešininkas turi iššaukti kiekvieną langelį ir tik tada pirmasis atsako “nuskendo”. Laimi tas, kuris pirmas visus “priešo” laivus nuskandina.

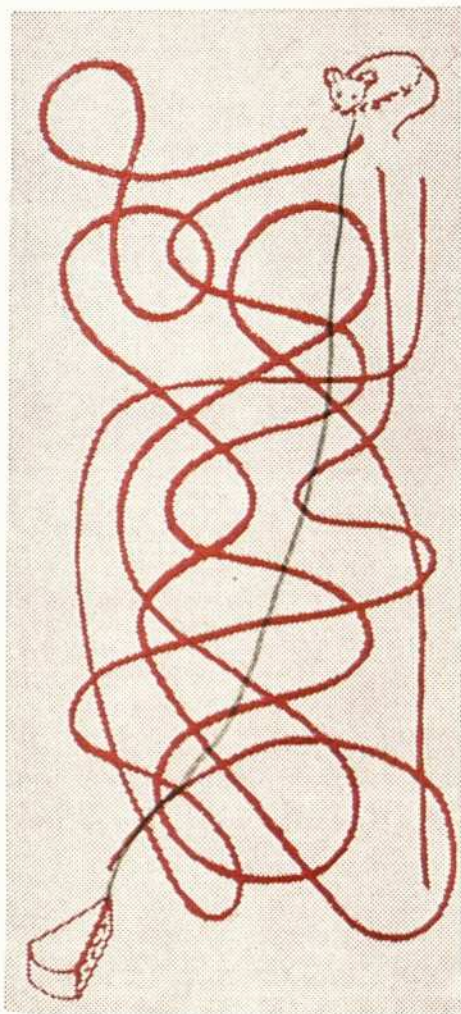
UŽBAIK ŽODĮ

Žaidėjai sustoja ratu. Vienas paima sviedinį ir atsistoja rato viduryje. Jis sako kokio nors žodžio pirmąjį skiemenį ir tuo pačiu metu meta sviedinį bet kuriam žaidėjui, o tas turi sugauti sviedinį ir užbaigti žodį. Jeigu jis negali užbaigti žodžio, kol viduryje stovįs žaidėjas suskaičiuoja iki trijų, tai neatspėjusis turi duoti fantą.

TRUPUTĮ PAGALVOK

Suraskime taką, kuriuo pelytė gali nubėgti prie sūrio.

Kokias gėles galite padaryti iš šių raidžių:

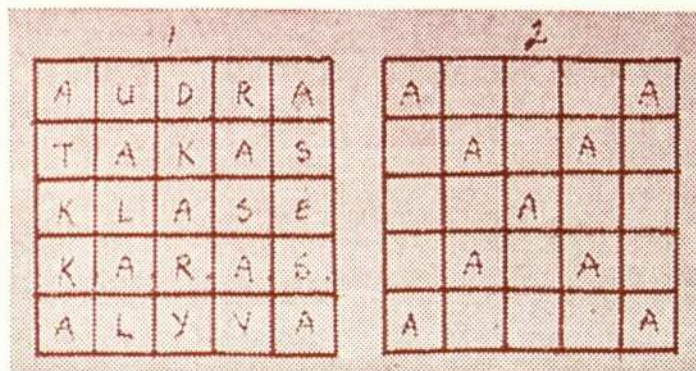
b u i ė t ž
r i e p u n a
a ū r t
n r m a u ė
a e l l j i
l p ė u t

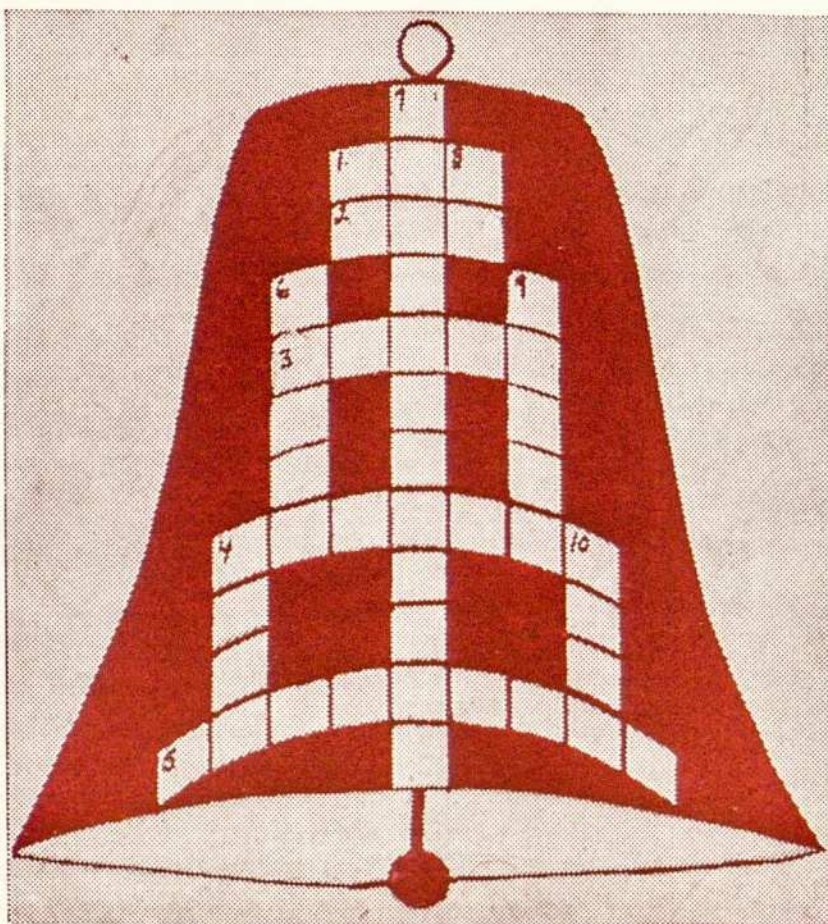
ŠARADA

Esu aš skaitvardis. Jei pirmą raidę pakeisi raide "p", gausi maisto vardą, o jei tą raidę pakeisi raide "š", gausi pašarą.

Suraskime žodžius

Pirmame kvadrato yra penki penkių raidžių žodžiai. Pastebėkite kaip raidė "A" susikryžiuoja. Sugalvokite kitus penkis daiktavardžius vardininko linksnyje ir surašykite į antrą kvadratą, taip, kad "A" raidė sutaptų su paveikslėlio "A" raide.

VARPO GALVOSŪKIS

Skersai:

1. Dabar, arba...
2. Mums kvėpuoti reikia...
3. Priešingas žodis žodžiui "sudededa."
4. Daiktas, kuris daug kainuoja yra...
5. Suplyšęs drabužis...

Išilgai:

4. Liepiamoji nuosaka nuo veiksmazodžio "barti".
6. Laiko prieveiksmis.
7. Žmogus, kuris skambina varpu. (Daugiskaitos naujiniko linksny).
8. Grynasis dvibalsis.
9. Tamsoje vaikams yra...
10. Medžio kraujas.

Kovo numerio galvosūkio atsakymai

KARŪNOS GALVOSŪKIS: Išilgai: 1. Kazimieras 2. Supa 3. Karūna 4. Į kairę: šakos 4. Į dešinę: šlapi 5. Afrika 6. Imti 7. Karalaitis. Skersai: 8. Sapnas 3. Kalva 9. Saldus

Kuo skiriasi keturi broliukai — kiškučiai viens nuo kito?

Jeigu galite, suvienodinkite.

MŪSŲ KŪRYBA

MANO MOČIUTĖS ISTORIJA

Mano močiutė atvažiavo pas mus ir papasakojo apie savo jaunystės nuotykius. Čia aš rašau apie vieną jos nuotykį.

Kalkės

Kai mano močiutė pamatė, kad mes valgom vitaminus, mums papasakojo šitą jos atsitikimą:

— Mes keturi vaikai augom vienam kambary. Sienos buvo baltai kalkėmis tinkuotos. Kadangi nebuvo vitaminų, mes pradėjom krapštyti ir laižyti baltas sienas mūsų miegamajame. Skylutės buvo mūsų nosyčių augštyje, kuriosėjo palaipsniui žemyn — kaip kokie laiptai. Kasdien bekrapštant, skylutės vis didėjo. Vieną dieną jas pastebėjo auklė. Mums nematant, ji pripylė druskos. Mes druskos neišsigandom ir po biskį su ja susitvarkėm. Kai mes suvalgėm druską, auklė sugalvojo ipilti grūstų pipirų. Su jais nebuvo taip lengva susitvarkyti, nes mūsų liežuviai nuo jų smarkiai kentėjo. Reikėjo naujas skylutes pragrauzti. Bet mama pastebėjo ir nupirko magnezijos kalkių. Mes sustoję griaužėm jas. Po to, mes daugiau sienų negrauzėm.

Taip ir pasibaigė mano močiutės nuotykis.

*Elena Aldona Rygelytė
8 metų*

Miela "Eglutė",

Aš džiaugiuosi, kad "Eglutė" lanko mūsų namus. Esu 6 metų ir lankau pirmą skyrių ir lituanistinę klasę mūsų mokykloj.

Čia įdėsiu mažą pasakėlę, kurią aš su mamytės pagelba parašiau.

1. Vos penkių metukų
mūsų ta Rasytė,
bet nori skaityti
vis ima prašyti!
"Paskaityk, mamyte,
ką "Eglutė" rašo!"
2. Jos broliukas Saigūniukas
jis nenori būt gerutis
prie naujos "Eglutės" sukas
ir vis taikosi pirščiukais
ją atimti iš sesutės.
3. Štai ir grįžo mūs Laimutis
pirmo skyriaus mokinyš
ima jis "Eglutę"
ir visiems ją paskaitys.

*Laimutis Degutis,
Chicago, Ill.*

Dalis Vaikų Kaukių Baliaus dalyvių

CHICAGO, ILLINOIS

Nors pūtė šiaurūs vėjai ir ne-
gailestingai krito sniegas, klam-
pindamas nevieno mašiną ir ba-
tus, tačiau tėveliai, raginami ma-
žųjų šeimos narių, skubėjo
Jaunimo Centro link. Įėjus į salę
visos bėdos ir blogas oras liko už
durų, o čia tuoj išviešpatavo
šventiška nuotaika. Vaikučiai
apžiūrinėjo vieni kitų kaukes, o
tėveliai, jaučiai ir gražiai pa-
puoštą salę.

Dešimt įdomiausių ir origina-

liausių kaukių buvo apdovanota
lietuviškomis knygomis. Daug
galvosūkio turėjo teisėjai, nes

Premijas laimėjusios kaukės

salė buvo pilna gražių kaukių.
Daug juoko ir džiaugsmo visiems
suteikė atsilankę Kanapinis su
Lašininiu pavaizduodami lietu-
viškus užgavėnių papročius.

Kai salė prisipildė ir vadovai

Kanapinis ir Lašininis sutaria san-
taikoj gyventi. (K. Ulevičius ir J.
Narukynas)

"EGLUTĖS" kioskas Vaikų Kaukių Baliaus Metu. (R. Augiūtė ir St. Tumosienė)

perėmė globoti mažuosius, mus visus perkėlė į "Pasakų Šalį" — scenos vaizdelis suvaidintas dainų ir baletu formoje, Moksleivių Ateitininkų Sąjungos, Pr. Dielininkaičio kuopos narių.

Vėliau komisija vertino kostiumus.

Šią gražią šventę vaikams suruošė MAS Pr. Dielininkaičio kuopa ir tėvų komitetas. Tikiu, kad su nekantrumu lauks visi vaikučiai sekančių užgavėnių, kad ir vėl galėtų atsilankyti į tradicinį vaikų kaukių balių.

Baliaus Dalyvis

DAYTON, OHIO

Mes kelios Daytono lietuvaitės, turim įsisteigę savo klubą. Jo vardas "Rūta". Klubui vadovauja mūsų pirmininkė Danutė Gineitytė. Kuomet pas mūsų tėvelius susirenka svečių, mes jiems pasisiūlom išpildyti programą. Padainuojam lietuviškų dainų, pasakom eilėraščių, paskambinam pianinu. Už programos išpildymą, svečiai mums duoda pinigų, kuriuos mes dedam į klubo kasą.

Per Vasario 16 d. minėjimą Daytonė, mes jau ir viešai pasirodėm. Apie šį mūsų pasirodymą gražiai parašė "Dirva" ir "Draugas".

Dabar mes nutarėm iš savo kasos, užsakyti "Eglutę" trimis Vokietijoj gyvenančioms neturtingoms lietuvaitėms, bet mes nežinom jų adresu. Todėl prašom Gerb. "Eglutės" redakciją mums patarpininkauti. Tam reikalui siunčiam čekį \$12.00.

Be to, siunčiam mūsų klubo choro nuotrauką iš mūsų pasirodymo per Vasario 16 d. minėjimą. Mums labai būt malonu, šią nuotrauką matyt atspausdintą "Eglutėj."

Birutė Masilionytė

Iš kairės į dešinę: Danutė Gineitytė (pirmininkė) 9 m., Danutė Masilionytė 3 m., Birutė Masilionytė 8 m., Irutė Araminaitė 5 m. ir Vida Gineitytė 8 m.

Balandžio ŠVENTĖS

ir VARDINĖS

1. Melitas, Teodora / Ringaudas, Dainora
2. Pranciškus iš Paulos, Teodozija / Ankodas, Varda
3. Ričardas, Agapė / Vytenis, Rimtautė
4. Izidorius, Aleta / Algardas, Eglė
5. Vincentas Ferreris, Krescencija / Rimvydas, Žyginė
6. Genardas, Platonė / Daugirutis, Žintė
7. Gibardas, Uršulina / Minvydas, Kina
8. ŠVČ M. MARIJOS SEPTYNI SKAUSMAI
Redemptas, Julija / Girtautas, Mata
9. Reginaldas, Kasilda / Aurimas, Dalia
10. VERBU SEKMADIENIS. Paladas / Mintautas, Agna
11. Leonas didysis, Godeberta / Vykintas, Daugaila
12. Damijonas, Vizija / Jovirdas, Jūraitė
13. Hermenegildas, Agatonika / Mindaugas, Algaudė
14. DIDYSIS KETVIRTADIENIS
Justinas, Lidvina / Visvaldas, Vainila
15. DIDYSIS PENKTADIENIS
Laurentinas, Bazilisa / Ginibutas, Vaidotė
16. DIDYSIS ŠEŠTADIENIS
Kajus / Svirgantas, Nygaila
17. VELYKOS
Anicetas, Vandas / Dravenis, Sirvilė
18. Galdinas, Agija / Sudvinas, Nomėga
19. Sokratas, Ursmaras / Eirimas, Lazduona
20. Teonas, Adalaras / Gostautas, Aneida
21. Anzelmas, Konradas / Milgedas, Argėla
22. Soteras, Senorina / Josbutas, Narūna
23. Jurgis, Adalbertas / Daugaudas, Rodvilė
24. Fidelis, Bova / Valimantas, Grožvyda
25. Morkus, Mela / Tolmantas, Žada
26. Kletas, Alda / Girdivydas, Vandra
27. Petras Kanizijus, Zita / Gotautas, Aušra
28. Povilas nuo Kryžiaus, Valerija / Vygantas, Vaiga
29. Petra Veronietė, Ava / Vaitenis, Ginvilė
30. Kotryna Sienietė, Genistas / Virbutas, Venta

EGLUTĖ SVEIKINA VISUS,

KURIE ŠVENČIA VARDINES!

